

Πρόλογος

ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙ
ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ.

Ο Μπόιντ Άντερσον εκνευριζόταν υπερβολικά ακούγοντας αυτή την πρόταση. Ναι, ήταν αλήθεια. Τα τελευταία οκτώ χρόνια ταξίδευε στο Μπρίτζφορντ του Κονέκτικατ, ελπίζοντας να πετύχει στο σπίτι κάποιον από τους τέσσερις μεγαλύτερους αδελφούς του, που είχαν έρθει επίσης για επίσκεψη, αλλά δεν τα κατάφερνε ποτέ. Έπρεπε να ταξιδέψει οπουδήποτε αλλού, για να τους βρει.

Καθώς ήταν και οι τέσσερις καπετάνιοι, ταξίδευαν σ' όλο τον κόσμο, αλλά συνήθιζαν να επιστρέφουν στο σπίτι με χαρά, γιατί η αδελφή τους, η Τζορτζίνα, θα τους περίμενε εκεί. Μα η Τζορτζίνα είχε παντρευτεί έναν Άγγλο, τον λόρδο Τζέιμς Μάλορι, και τώρα ζούσε στην απέναντι από το Κονέκτικατ πλευρά του ωκεανού. Εκεί έπρεπε να ταξιδέψει ο Μπόιντ, αν ήθελε να τη δει. Κι αυτός ήταν ένας καλός λόγος να θέλει να εγκατασταθεί στο Λονδίνο.

Δεν το είχε αποφασίσει οριστικά ακόμα, αλλά το σκεφτόταν σοβαρά, για διάφορους λόγους, αλλά κυρίως επειδή τώρα πια η οικογένεια των Άντερσον πήγαινε πιο συχνά στο Λονδίνο, όπου ζούσε η αδελφή τους, παρά στο πατρικό τους. Και η Τζορτζίνα δεν ήταν η μοναδική Άντερσον που είχε παντρευτεί ένα μέλος της οικογένειας Μάλορι. Ο μεγαλύτερος αδελφός του Μπόιντ, ο Γουόρεν, είχε

αιφνιδιάσει την οικογένεια κάνοντας το ίδιο όταν παντρεύτηκε τη λαίδη Έιμι Μάλורי. Ενώ ο Γουόρεν εξακολουθούσε να ταξιδεύει στη θάλασσα τουλάχιστον έξι μήνες το χρόνο, παίρνοντας μαζί του την οικογένειά του, τους άλλους έξι μήνες του χρόνου τούς περνούσε στο Λονδίνο, έτσι ώστε τα παιδιά του να γνωρίσουν τους πολλούς, πολλούς συγγενείς τους, τα ξαδέλφια, τις θείες και τους θείους, τους συγγενείς εξ αγχιστείας και τους παππούδες τους.

Θα ήταν μεγάλη αλλαγή στη ζωή του Μπόιντ να ριζώσει κάπου, δηλαδή να εγκαταλείψει για πάντα τη θάλασσα, καθώς ταξίδευε από τα δεκαοκτώ του. Στα τριάντα τέσσερά του τώρα πια, σπίτι του είχε γίνει το πλοίο του, το *Ωκεανός*, για δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια! Κανείς δεν ήξερε καλύτερα από τον ίδιο πόσο πολύ θα προτιμούσε ένα σπίτι που να μη λικνίζεται στα κύματα.

Είχε σκεφτεί να εγκαταλείψει τη θάλασσα για δύο ακόμη λόγους. Βλέποντας την Τζορτζίνα και τον αδελφό του, τον Γουόρεν, να έχουν παντρευτεί μέλη της οικογένειας των Μάλורי και να ζουν ευτυχισμένοι, ο Μπόιντ ποθούσε όλο και περισσότερο να ευτυχήσει κι ο ίδιος. Αυτό δεν σήμαινε ότι ήθελε να νοικοκυρευτεί με μια Μάλורי, ακόμη κι αν είχε μείνει κάποια από αυτές ανύπαντρη και ήταν σε ηλικία γάμου. Με τίποτα. Κάτι τέτοιο θα τον έφερνε αντιμέτωπο με τους Μάλורי, που δεν το επιθυμούσε. Αλλά μια σύζυγο την ήθελε. Ήταν έτοιμος. Η επαφή του με την οικογένεια των Μάλורי τον είχε διδάξει ότι ο γάμος θα μπορούσε να είναι υπέροχος. Απλώς, δεν είχε βρει ακόμα την κατάλληλη γυναίκα.

Επίσης, τον είχαν ειλικρινά κουράσει οι σύντομες, ανάξιες λόγου σχέσεις με διάφορες γυναίκες. Για τον αδελφό του, τον Ντρου, μπορεί να ήταν ευχάριστο όταν είχε μια αγαπητική σε κάθε λιμάνι, αλλά αυτός ήταν ένας Καζανόβας, που δημιουργούσε εύκολα σύντομες σχέσεις κι έτσι είχε πάντα μια γυναίκα να τον περιμένει... σε κάθε γωνιά του κόσμου!

Για τον Μπόιντ, δεν ήταν τόσο εύκολο. Ούτε του άρεσε να δίνει υποσχέσεις που δεν μπορούσε να τηρήσει, ούτε έπαιρνε γρήγορα αποφάσεις, τουλάχιστον όχι τόσο σημαντικές όπως η επιλογή της μελλοντικής κυρίας Μπόιντ Άντερσον. Και δεν ήθελε να σπαταλάει τη στοργή και την αγάπη του σε πολλές γυναίκες. Άραγε, ήταν απλώς ρομαντικός; Δεν το ήξερε. Απλώς, δεν τον ικανοποιούσε να ερωτοτροπεί με πολλές και διάφορες γυναίκες τόσο πολύ όσο φαινομενικά ικανοποιούσε τον Ντρου. Στ' αλήθεια, ο Μπόιντ ήθελε να έχει μόνο μία γυναίκα στο πλάι του, για το υπόλοιπο της ζωής του.

Ήξερε γιατί δεν την είχε βρει ακόμα. Ταξίδευε τόσο συχνά ώστε αναγκαζόταν να αρκεστεί σε σύντομες και αρκετά απρόσωπες ιστορίες. Έπρεπε να περάσει περισσότερο χρόνο με κάποια γυναίκα που τον γοήτευε, για να τη γνωρίσει πραγματικά. Μα τότε ένας ναυτικός μένει σ' ένα λιμάνι περισσότερο από λίγες μέρες; Αν μετακόμιζε στο Λονδίνο, θα είχε όλο τον απαραίτητο χρόνο για να βρει μια ιδιαίτερη γυναίκα, πλασμένη για εκείνον. Κάπου εκεί έξω βρισκόταν η γυναίκα του. Απλώς, έπρεπε να μείνει σ' έναν τόπο για αρκετό χρονικό διάστημα, ώστε να τη βρει και να τη φλερτάρει.

Ο Μπόιντ κοίταξε πάνω από τις πολυσύχναστες αποβάθρες και από την πόλη του Μπρίτζπορτ, αλλά και πέρα από αυτήν, κι ένιωσε να τον σουβλίζει η θλίψη. Ίσως αυτή ήταν η τελευταία φορά που βρισκόταν εκεί. Η μεγάλη έπαυλη στην οποία είχαν μεγαλώσει οι Άντερσον είχε ερημώσει από τότε που έφυγε η Τζορτζίνα. Υπήρχαν φίλοι και γείτονες εδώ που τους ήξερε όλη του τη ζωή και θα του έλειπαν, αλλά η οικογένεια βρίσκεται όπου βρίσκεται η καρδιά, και η Τζορτζίνα ήταν η καρδιά της οικογένειάς του από τότε που είχαν πεθάνει οι γονείς τους.

Ο καπετάνιος του πλοίου του Μπόιντ, ο Τάιρους Ρέινολντς, στάθηκε δίπλα του στην κουπαστή. Δεν κυβερνούσε ο ίδιος ο Μπόιντ το πλοίο του – ποτέ δεν το έκανε. Η οικογένειά του

θεωρούσε ότι είχε υπερβολικά ελεύθερο πνεύμα, για να κυβερνήσει ένα πλοίο, παρόλο που ταξίδευε πάντα με το δικό του. Ποτέ δεν τους διέψευσε, αν και αυτή τους η άποψη ήταν λανθασμένη.

«Αν δεν βιαζόσουν τόσο να πας στην Αγγλία», γκρίνιαξε ο Τάιρους, «θα μπορούσαμε να κάνουμε μια μικρή παράκαμψη σ' ένα από τα λιμάνια του Νότου, για να φορτώσουμε βαμβάκι, αντί να παίρνουμε επιβάτες εδώ χάμω».

Ο Μπόιντ χαμογέλασε χαμηλώνοντας το βλέμμα του προς τον μεγαλύτερο σε ηλικία άντρα, που αποκαλούσε φίλο, εκτός από καπετάνιο. Ο Μπόιντ είχε ύψος σκάρτα ένα κι ογδόντα, μα ο Τάιρους ήταν πολύ πιο κοντός και πιο δύστροπος.

«Δεν θεωρείς ενδιαφέρον φορτίο όλους αυτούς τους επιβάτες;» ρώτησε ο Μπόιντ.

Ο Τάιρους κάγχασε. «Όταν πρέπει να τους διασκεδάζω σ' ολόκληρο το ταξίδι; Και *επιπλέον* να πρέπει ν' ακούω τα παράπονά τους! Το ρούμι και το βαμβάκι δεν παραπονιούνται ποτέ».

«Μα έχουμε σχεδόν το ίδιο κέρδος, αν γεμίσουν όλες οι καμπίνες. Και σίγουρα δεν είναι η πρώτη φορά που παίρνουμε επιβάτες. Απλώς, σ' ενοχλεί γιατί θυμάσαι την τελευταία φορά που εκείνη η νταρντάνα η γριά το 'χε βάλει σκοπό να σ' αποπλανήσει».

Ο Τάιρους μούγκρισε. «Μη μου το θυμίζεις. Δεν σου το είπα ποτέ, αλλά είχε καταφέρει να τρυπώσει στην καμπίνα μου και στο κρεβάτι μου. Πήρα μια τρομάρα, όταν ξύπνησα και την είδα δίπλα μου!»

Ο Μπόιντ ξεκαρδίστηκε στα γέλια. «Ελπίζω να μην την εκμεταλλεύτηκες».

Ο Τάιρους ξεφύσηξε και πάλι, αυτή τη φορά με μεγαλύτερη ένταση. Ο Μπόιντ κοίταξε μακριά, για να μην αντιληφθεί ο Τάιρους ότι χαμογελούσε. Να πάρει η ευχή, μακάρι να το είχε δει αυτό το σκηνικό, αλλά και μόνο που το φανταζόταν, ήθελε πάλι να ξεκαρδιστεί στα γέλια.

Τα μάτια του Μπόιντ, κολλημένα στα λαμπερά μοβ και ροζ χρώματα της αποβάθρας από κάτω τους, στάθηκαν σε μια ψηλή γυναίκα, που φορούσε μοβ φούστα και ροζ μπλουζα. Είχε τα μανίκια της μπλουζας της ανασηκωμένα. Η μέρα ήταν, χωρίς αμφιβολία, ζεστή, καθώς βρίσκονταν στην καρδιά του καλοκαιριού. Με την ανάποδη του χεριού της, η γυναίκα σκούπισε το μέτωπό της, ανασηκώνοντας το καπέλο της και αποκαλύπτοντας τα μαλλιά της. Ήταν μαύρα, αλλά εκείνος το είχε ήδη καταλάβει, από τη μακριά κοιτίδα που έπεφτε στην πλάτη της. Ευχόταν να γύριζε προς το μέρος του, για να μη βλέπει μόνο την πλάτη, παρόλο που κι εκείνη η πλευρά της ήταν επίσης γοητευτική. Το καπέλο έπεσε απλώς στον ώμο της, καθώς ήταν δεμένο με κορδέλες γύρω από το λαιμό της, αλλά εκείνη δεν μπήκε στον κόπο να το ξαναφορέσει, γιατί την απασχολούσε κάτι άλλο.

Έμεινε έκπληκτος. Την είδε να ταιΐζει τους γλάρους και όλα τα άλλα πουλιά της περιοχής με τροφή την οποία έβγαζε από το καλάθι που κρατούσε στο χέρι της. Δεν ήταν κακό αυτό. Κι εκείνος ταιΐζε πουλιά και άλλα ζώα κάθε τόσο. Όμως, εκείνη το έκανε σε μια αποβάθρα γεμάτη κόσμο!

Γύρω της είχε μαζευτεί ένα σμήνος από πουλιά, ενώ έρχονταν κι άλλα. Είχε αρχίσει να προκαλεί πανικό. Κάποιοι αναγκάζονταν να παρακάμψουν τα πουλιά, για να περάσουν. Μερικοί άλλοι κοντοστέκονταν λίγο για να τη χαζέψουν. Ευτυχώς, δεν του έκοβαν τη θέα. Ένας βαστάζος του λιμανιού προσπάθησε να διώξει τα πουλιά από το δρόμο του, αλλά εκείνα απλώς πλησίασαν ακόμη περισσότερο την ευεργετίδα τους. Ο βαστάζος κάτι της είπε. Εκείνη στράφηκε προς το μέρος του και χαμογέλασε. Και ο Μπόιντ έμεινε άφωνος μόλις είδε το πρόσωπό της.

Δεν ήταν απλώς όμορφη. Στα μάτια του, ήταν πανέμορφη. Νεαρή, πιθανώς είκοσι και κάτι. Το δέρμα της ήταν λίγο ηλιοκαμένο από τον ήλιο του καλοκαιριού, ενώ μαύρες μπούκλες πλαισιώναν τους κροτάφους της. Είχε ένα μακρόστενο, όμορφο πρόσωπο,

και στα μάγουλά της σχηματίζονταν λακκάκια όταν χαμογελούσε. Ήταν κούκλα. Θεέ μου, καμπύλες σαν αυτές συνήθως έβλεπε μόνο στα πιο ευχάριστα όνειρά του!

«Κλείσε το στόμα σου, παιδάκι μου. Θα σου τρέξουν τα σάλια», είπε ο Τάιρους.

«Μπορεί να χρειαστεί να καθυστερήσουμε την αναχώρησή μας».

Ο Τάιρους ακολούθησε το βλέμμα του. «Φυσικά. Άλλωστε, νομίζω ότι ταξιδεύει μαζί μας. Νομίζω πως την είδα νωρίτερα στο κατάστρωμα. Πάω να ρωτήσω τον Τζόνσον, αν θέλεις. Εκείνος έχει καταχωρήσει τους επιβάτες γι' αυτό το ταξίδι».

«Ναι, σε παρακαλώ», είπε ο Μπόιντ, χωρίς να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω της. «Κι αν πει ναι, πες του ότι θα τον φιλήσω».

«Αυτό θα φροντίσω να μην του το αναφέρω», είπε ο Τάιρους γελώντας καθώς απομακρυνόταν.

Ο Μπόιντ συνέχισε να κοιτάζει τη νεαρή γυναίκα, απολαμβάνοντας το θέαμα. Τι ειρωνεία! Μόλις τώρα σκεφτόταν να βρει μια σύζυγο και μπροστά του έστεκε η τέλεια υποψήφια. Άραγε, ήταν μοιραίο; Και, να πάρει η ευχή, είχε τις πιο αισθησιακές καμπύλες.

Θα τη συναντούσε. Αν δεν ταξίδευε με το πλοίο του, τότε θα έμενε πίσω και θ' άφηνε το Ωκεανός να σαλπάρει χωρίς εκείνον. Όμως, στη σκέψη και μόνο ότι μπορεί να ταξίδευε με το πλοίο του, ένιωσε ότι αυτό θα ήταν το πιο ευχάριστο ταξίδι της ζωής του. Δεν κατέβηκε ακόμα στην αποβάθρα. Μαζί με τον ενθουσιασμό ένιωθε και λίγη νευρικήτητα. Κι αν ήταν γλυκιά μόνο στην όψη; Κι αν είχε απαίσιο χαρακτήρα; Θεέ μου, αυτό θα ήταν πολύ σκληρό. Αποκλείεται. Όποιος αφιερώνει χρόνο για να ταΐσει τα αγριοπούλια δεν μπορεί παρά να είναι πονόψυχος. Και η πονοψυχία συνήθως πάει χέρι-χέρι με την καλοσύνη και την ευχαρίστη διάθεση. Μα φυσικά, διαβεβαίωσε τον εαυτό του. Να πάρει η ευχή, μακάρι να μην ήταν η εξαίρεση στον κανόνα!

Εκείνη σταμάτησε να ρίχνει τροφή στα πουλιά. Εκείνος, πάλι, άκουσε τον ήχο που είχε αποσπάσει την προσοχή της. Από εκεί όπου βρισκόταν πάνω στο πλοίο διέκρινε ένα πληγωμένο πουλί σε μια ψηλή στοίβα με κιβώτια. Το είχε δει και νωρίτερα, αλλά δεν κατάλαβε εάν ήταν πληγωμένο ή εάν θα έπρεπε να κατεβεί να το μαζέψει και να πει στον Φίλιπς, το γιατρό του πλοίου, να το περιθάψει πριν σαλπάρουν.

Κι ο Μπόιντ αγαπούσε τα ζώα και πάντα προσπαθούσε να βοηθήσει όσα είχαν ανάγκη. Όταν ήταν παιδί, έφερνε στο σπίτι όλα τ' αδέσποτα που έβρισκε, προκαλώντας την αγανάκτηση της μητέρας του. Καθώς φαινόταν, αυτή η νεαρή γυναίκα σκεφτόταν με τον ίδιο τρόπο, γιατί τώρα αναζητούσε το πουλί που έκρωζε λυπητερά. Ο Μπόιντ κατάλαβε ότι το πουλί έκανε θόρυβο γιατί προσπαθούσε να κατεβεί μέχρι την τροφή που σκόρπιζε εκείνη, αλλά δεν μπορούσε. Αμφέβαλλε αν η γυναίκα μπορούσε να διακρίνει το πουλί από το σημείο της αποβάθρας όπου βρισκόταν. Όμως, εκείνη συνέχισε να τριγυρίζει ανάμεσα στα κιβώτια, αναζητώντας το, ώσπου τελικά κοίταξε ψηλά.

Ο Μπόιντ κατέβηκε τρέχοντας στην αποβάθρα. Ήταν σίγουρος ότι εκείνη θα προσπαθούσε να σκαρφαλώσει στα κιβώτια, για να φτάσει το πουλί, κάτι που θα ήταν επικίνδυνο. Η στοίβα είχε πέντε σειρές με κιβώτια, το ύψος των οποίων ήταν τουλάχιστον διπλάσιο από το δικό της. Τα κιβώτια δεν ήταν δεμένα όπως θα έπρεπε, αλλά στοιβαγμένα σε σχήμα πυραμίδας, με τα πιο μεγάλα στη βάση, ώστε να μην καταρρεύσει η στοίβα.

Ο Μπόιντ έφτασε πολύ αργά. Εκείνη είχε ήδη σκαρφαλώσει νυχοπατώντας στο τρίτο κιβώτιο και είχε φτάσει μέχρι το πουλί. Τώρα προσπαθούσε να το βάλει μες στο καλάθι της.

Ο Μπόιντ κράτησε το στόμα του κλειστό. Φοβήθηκε ότι, εάν της φώναζε, μπορεί να της αποσπούσε την προσοχή κι εκείνη να έπεφτε. Για τον ίδιο λόγο, δεν αποπειράθηκε να σκαρφαλώσει και

να την κατεβάσει. Όμως, δεν θα την άφηνε να χτυπήσει. Δεν θα έφευγε ώσπου εκείνη να κατεβεί σώα και αβλαβής στο έδαφος.

Το πουλί δελεάστηκε από την τροφή στο καλάθι και τελικά έπεσε μέσα του. Η κοπέλα είχε καταφέρει να σκαρφαλώσει έως εκεί πάνω έχοντας γαντζωμένο το καλάθι στο χέρι της, αλλά τώρα που σ' αυτό υπήρχε ένα ζωντανό πλάσμα, δεν θα ήταν τόσο εύκολο να κατεβεί. Πρέπει να το κατάλαβε και η ίδια όταν κοίταξε προς τα κάτω.

«Μείνετε ακίνητη», της φώναξε ο Μπόιντ. «Περιμένετε μια στιγμή να σας πάρω το καλάθι κι έπειτα να κατεβείτε».

Γύρισε το κεφάλι και κοίταξε κάτω προς το μέρος του. «Ευχαριστώ!» του απάντησε, τυφλώνοντάς τον με το χαμόγελό της. «Δεν πίστευα ότι θα ήταν πιο δύσκολο από όσο μου φάνηκε στην αρχή».

Εκείνος χρησιμοποίησε ένα μικρό, άδαιο βαρέλι σαν σκαλοπάτι, για να φτάσει στην κορυφή του πρώτου κιβώτιου. Δεν χρειάστηκε καν να ανεβεί ψηλότερα, για να της πάρει το καλάθι, κι έπειτα απλώς κατέβηκε μ' ένα σάλτο και το άφησε παράμερα. Όμως, εκείνη δεν θέλησε να περιμένει τη βοήθειά του. Καθώς κατέβαινε στο δεύτερο κιβώτιο, γλίστρησε κι έπεσε προς τα πίσω. Ο Μπόιντ κινήθηκε γρήγορα και την έπιασε στην αγκαλιά του.

Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα από την ταραχή. Το ίδιο και τα δικά του. Τι απροσδόκητο δώρο! Δεν μπορούσε να κουνήσει τα πόδια του. Χαμήλωσε το βλέμμα στα πράσινα μάτια της, όμοια με σκούρα σμαράγδια, και στο πρόσωπό της... Θεέ και Κύριε, τα μάτια του τον είχαν ξεγελάσει. Ήταν πολύ πιο όμορφη από κοντά. Καθώς την κρατούσε έτσι στην αγκαλιά του, με το ένα του χέρι ν' αγγίζει το στήθος της και το άλλο ν' αγκαλιάζει τα οπίσθιά της, το κορμί του ανταποκρίθηκε και σκέφτηκε απλώς να τη φιλήσει.

Ταραγμένος που ποθούσε μια γυναίκα τόσο έντονα και τόσο σύντομα, την κατέβασε αμέσως. Μακριά του.

Εκείνη ίσιωσε τη μοβ φούστα της πριν τον ξανακοιτάξει. «Σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Αυτό ήταν... κάπως ανησυχητικό».

«Παρακαλώ, δεν κάνει τίποτα».

Μ' ένα φιλικό γνέψιμο, του συστήθηκε: «Είμαι η Κέιτι Τάιλερ».

«Μπλίντ Άντερσον. Μου ανήκει το Ωκεανός».

«Αλήθεια; Κι εμένα μου ανήκει μια καμπίνα του Ωκεανός, τουλάχιστον ώπου να φτάσουμε στην Αγγλία». Του χαμογέλασε.

Θεέ και Κύριε, να τα πάλι αυτά τα λατρεμένα λακκάκια της. Το κορμί του δεν έλεγε να ηρεμήσει. Απορούσε και μόνο που κατάφερνε να κουβεντιάξει μαζί της – αν μπορούσε να το πει κουβέντα αυτό. Τι στο διάολο του ήρθε να της αναφέρει ότι είναι ιδιοκτήτης του πλοίου; Δεν το είχε ξανακάνει ποτέ αυτό! Ακούστηκε σαν καυχησιά... ή σαν υπερβολική προσπάθεια να εντυπωσιάσει.

«Το Κέιτι είναι χαϊδευτικό του Κάθριν;» κατάφερε να πει.

«Όχι, της μητέρας μου της άρεσαν τα απλά πράγματα. Ήξερε ότι θα με φώναζε Κέιτι κι έτσι σκέφτηκε ν' αποφύγει το Κάθριν και να μου δώσει απλώς αυτό το όνομα».

Εκείνος χαμογέλασε. Όντως, της ταίριαζε το Κέιτι. Με σηκωμένα τα μανίκια, με τα μαλλιά πλεξούδα, αντί για επίσημο κότσο, να σκαρφαλώνει στα κιβώτια της αποβάθρας! Ο Μπλίντ ένιωθε πολύ έντονα πως είχε μόλις συναντήσει τη μέλλουσα σύζυγό του.

«Θα πάρω εγώ το πουλί», προσφέρθηκε ο Μπλίντ. «Μπορεί να το φροντίσει ο γιατρός μας».

«Τι υπέροχη ιδέα! Νομίζω ότι έχει σπάσει το δεξί του φτερό. Σκεφτόμουν μήπως έβρισκα κάποιο μεγαλούτσικο παιδί που να ήθελε να το φροντίσει».

Το χαμόγελο του Μπλίντ έγινε ακόμα πιο βαθύ. Ήταν όμορφη, αλλά είχε και καλή καρδιά. «Δεν φαντάζεστε πόσο ευτυχής είμαι, Κέιτι Τάιλερ, που θα ταξιδεύετε μαζί μας».

Εκείνη τον κοίταξε ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρά της με αβεβαιότητα. «Λοιπόν... σας ευχαριστώ. Δεν φαντάζεστε πόσο ανυπομονούσα να... Ω!»

Ξαφνικά έφυγε βιαστικά από κοντά του. Ο Μπόιντ έκανε μεταβολή και την είδε να τρέχει προς ένα παιδί που περιπλανιόταν στην άκρη της αποβάθρας. Το παιδάκι έσκυβε πολύ, για να κοιτάξει στο νερό, κινδυνεύοντας να πέσει μέσα. Κρατώντας τώρα το παιδί από το χέρι, η Κέιτι κοίταξε τριγύρω, πιθανώς αναζητώντας τους γονείς του, κι έπειτα προχώρησε μες στο πλήθος.

Ο Μπόιντ άρχισε να την ακολουθεί, αλλά στη συνέχεια άλλαξε γνώμη. Μπορεί να της έδινε την εντύπωση ότι παραπήρε θάρρος. Εκείνη έδειξε να ξαφνιάζεται όταν της εξέφρασε την ευχαρίστησή του που θα ταξίδευαν μαζί. Μήπως παραήταν ειλικρινής, ίσως και αγενής; Τέλος πάντων, δεν ήταν συνηθισμένος να φλερτάρει. Αλλά σίγουρα μπορούσε να είναι εξίσου γοητευτικός με τον αδελφό του, τον Ντρου, αρκεί να το έβαζε στόχο.

Αφού έφαγε μια γερή κατσάδα από τον Φίλιπς, επειδή θα σπαταλούσε τις ιατρικές του γνώσεις σ' ένα πουλί που θα μπορούσε, κατά τα άλλα, να γίνει νόστιμο κολατσιό, ο Μπόιντ επέστρεψε στο κατάστρωμα. Η σκάλα του πλοίου δεν είχε σηκωθεί ακόμα. Οι τελευταίες λιγοστές προμήθειες συνέχιζαν να φορτώνονται. Και η Κέιτι Τάιλερ είχε ήδη επιβιβαστεί.

Τα μάτια του, κι έπειτα τα βήματά του, τον οδήγησαν κοντά της. Έστεκε στην κουπαστή κοντά στη γέφυρα κοιτάζοντας την πόλη, όπως κι εκείνος νωρίτερα. Σταμάτησε ακριβώς πίσω της.

«Να που συναντιόμαστε ξανά».

Την ξάφνιασε, ίσως με τη βραχνάδα στον τόνο της φωνής του. Εκείνη έκανε μεταβολή τόσο γρήγορα που σχεδόν έπεσε πάνω του. Όχι, μάλλον εκείνος έστεκε πολύ κοντά της, μυρίζοντας το λουλουδάτο άρωμα των μαλλιών της, κι έτσι εκείνη δεν μπόρεσε ν' αποφύγει την επαφή. Μα τώρα κοκκίνισε ολόκληρη, καθώς προσπάθησε ν' απομακρυνθεί, αλλά δεν τα κατάφερε, εξαιτίας της κουπαστής πίσω της. Μη θέλοντας ν' αποφύγει την επαφή, ο Μπόιντ άργησε κάπως να πσωπατήσει, για να της κάνει χώρο.

«Δεν είστε από το Μπρίτζπορτ, έτσι δεν είναι;» της είπε.

«Πώς το καταλάβατε;»

«Γιατί εγώ κατάγομαι από το Μπρίτζπορτ. Πιστέψτε με, αν ζούσατε εδώ, θα ερχόμουν πολύ πιο συχνά».

Τα λόγια του και το χαμόγελό του ήταν, μάλλον, υπερβολικά τολμηρά, γιατί εκείνη προφανώς ταραχτηκε. Χαμήλωσε το βλέμμα της κι έπειτα άρχισε να κατευθύνεται προς το κατάστρωμα, αλλά κάτι άλλο τράβηξε την προσοχή της.

«Ποιος το περίμενε ότι θα ήταν τόσο άτακτα», είπε μια νεαρή γυναίκα με καροτί μαλλιά καθώς κατευθυνόταν προς το μέρος τους κρατώντας από ένα νήπιο στο κάθε χέρι. «Πρέπει να είμαστε συνέχεια από πάνω τους, αν τα ξαναβγάλουμε στο κατάστρωμα».

Η Κέιτι έσκυψε και πήρε στην αγκαλιά της ένα από τα παιδιά, χαϊδεύοντάς του τα μαλλιά. Ο Μπόιντ δεν μπορούσε να ξεχωρίσει αν το παιδί ήταν αγόρι ή κορίτσι.

«Καθόλου κακή ιδέα, Γκρέις. Είναι γεμάτα περιέργεια σ' αυτή την ηλικία», είπε η Κέιτι.

«Έλα, δώσ' τη μου τώρα. Θα πάω να τα τακτοποιήσω κάτω πριν αναχωρήσουμε».

«Είναι δικά σας;» ρώτησε ο Μπόιντ μόλις απομακρύνθηκε η άλλη γυναίκα με τα δύο παιδιά.

Αστειευόταν, αλλά η Κέιτι τον κοίταξε και εκείνος είδε το όμορφο πρόσωπό της να συνοφρυώνεται. Έπειτα, τα μάτια της άνοιξαν περισσότερο και είπε: «Ναι! Για την ακρίβεια, δεν σκέφτηκα να σας το αναφέρω, αλλά είμαι παντρεμένη και πάω να συναντήσω το σύζυγό μου στην Αγγλία. Πρέπει να πάω να βοηθήσω την υπηρέτριά μου. Αυτά τα δύο αγγελούδια μπορούν να γίνουν μεγάλος μπελάς».

Έφυγε βιαστικά. Ο Μπόιντ έμεινε εκεί να στέκει κεραυνοβολημένος, χωρίς αμφιβολία.

Ο Τάιρους τον πλησίασε και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. «Έτσι δεν γίνεται πάντα; Οι καλές είναι ήδη πιασμένες».

Ο Μπόιντ τίναξε το κεφάλι και αναστέναξε. Θα ήταν ένα ατελείωτο ταξίδι.